

Elämän ruoska piiskaa
murheellista miestä,
märkänä hiestä
kuljen matkaa, jolta ei takaisin tulla

Maaailma, saatana, ei
anna rauhaa,
korvissani pauhaa
kuolinkellot, jotka kutsuvat minua

Maa on kova kuin teräs, taivaan
viha harteillani
painaa ruumistani
näännyn näihin tuskiin,
itkuun iänkaikkiseen

Tämä ruumis jäätyy pystyyn, kuolema
silmäni sulkee,
edessäni kulkee
ilkkuen, nauraen,
pilkaten minua

Tänään on pimeää!
Huomenna on pimeämpää!

Hikoile verta, kiroile, muserra käärmeen pää!
Eikö löydy sinusta miestä pahaa itsestäsi piestä?

Käärme kiertyy sydämeni ympärille,
otteesta sen
irti pääse en,
silti tahdon vielä sen viimeisen sanan

Parempi on siis
istua alas, yksin itkeä,
paha kitkeä
päästä ja tappaa sen sitkeä käärme